

Feladó: Németh Ferencz

Drága Marikám!

Mire soraimat olvasod, addigra talán már hazakeveredünk a harcmezőkről. Talán lassan vége a háborúnak, több vért és áldozatot nem követel.

Sajnos nem írhatom meg most sem, hol tanyázunk, mert a leveleimet olvassák.

Itt éjszakánként szibériai hideg van, remélem nálatok nem ennyire zordak a hétköznapok, nyár végéhez közeledve.

Sajnálattal tudatom, hogy szeretett testvérem, Jancsi öcsém elesett a németek elleni küzdelemben. Kezét amputálni kellett, mely elfertőződött higiénia hiányában.

Ne aggódjatok én épségben megúsztam az összecsapásokat, a lábamra bicegek még egy kicsit, de nem vesztes.

Megkaptam a csomagodat a határárhoz még kora tavasszal, örültem a dunyhának. A szívat igaz kivették belőle, de a leveledet, melyet könnyek áztattak a hiányomtól, azt nekem szánták, benne hagyták.

Ha Isten is úgy akarja, nemsokára találkozunk, addig is emléketeket híven őrzöm.

Várjátok érkezésem Dezsővel és a születendő gyermekünkkel, vícával.

Addig is határtalan öleléssel és szeretettel gondolva rátok: Feri

1945. augusztus 27.



_____ Némethné Kis Mária _____

_____ Zalakomár _____

_____ Kossuth utca 102. _____

8 7 5 1